

ΜΙΚΡΟΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΛΑΒΩΜΑΤΙΑ

Ἄλλο μουστακό παιδί ἀκόμα ὁ Σπῦρος, δὲν πολυβασάνισε τὴν σκέψη του. "Ἐφυγε ἀπὸ τὴν Κρήτη, ἐπῆγε στὰ παραπήγματα, ἔφόρεσε τὸ στρατιωτικὸ κοστοῦμι. "Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες γυμνασίων ἔζήτησε κι' ἐπῆγε στὴν Ἡπειρο. Σὲ μιὰ ἔφοδο, στὰ Πεστά, ἔνα βόλι τὸν λαβώνει στὸ ἀριστερὸ χέρι.

Τὸν ἐγνώρισα στὸ νοσοκομεῖο καὶ ἦ τρομερές νύχτες τοῦ Δεκέμβρη ἐπέρασαν εὐχάριστα μὲ τὸ γέλιο καὶ τὰ παιδακίσια πειραγματά του. Γιομάτος ζωή, ἀθωότητα, ἐνθουσιασμό, πόνο γιὰ κάθε συνάδελφό του.

Οἱ ἄρρωστοι τοῦ θαλάμου περνοῦσαν τὶς ὥρες των μ' αὐτόν καὶ τὰ τρυφερὰ κορίτσια, ποὺ μᾶς γλύκαιναν τοὺς πόνους, τοῦ ἔδιναν ὅ,τι κι' ἄν εἶχαν στὴ μικρὴ ζαχαροπλαστικὴ ἀποθήκη τους. Σὲ ἔνα μῆνα μέσα ὁ μικρὸς τρελός μας ἤταν καλά. Πετοῦσε ἀπ' τὴν χαρά του, γιατὶ θὰ πήγαινε στὴν Κρήτη μὲ τὸ παράσημο στὸ χέρι.

"Ηρθε ἡ ἡμέρα ποὺ θάφευγε. "Ο Σπῦρος δὲν γελάει, δὲν τρέχει στοὺς θαλάμους νὰ πειράξῃ ὅπως ἄλλοτε. Κλαίει! Τὰ μάτια του φούσκωσαν καὶ κοκκίνισαν. Τὸν εἶχα ἀγαπῆσει καὶ μούκανε κακό. Τὸν ἔκαμα χρυσὸ νὰ μοῦ πῆ τί ἔχει· ἀδύνατο.

"Ἐφυγε μὲ τὸ μυστικὸ στὴν ψυχὴ καὶ τὰ δάκρυα στὰ μάτια. Πέρασαν λίγες ἡμέρες καὶ μούστειλε ἔνα γράμμα. Μέσα ἔκει μούλεγε γιατὶ πόνεσε ἀξιαφνα, γιατὶ ἔχασε τὸ γέλιο του, γιατὶ θὰ ξανάρθῃ στὸ νοσοκομεῖο ἢ θὰ πάῃ στὸν τάφο. Τόσον καιρὸ ποὺ ἔμενε στὸ νοσοκομεῖο, δὲν εἶχε νοιώσει τὸν πόνο. "Οταν ἤρθε ἡ στιγμὴ νὰ φύγῃ, τὰ κόκκινα χεῖλια τῆς κοπέλλας, ποὺ τούπλενε τὸ χέρι, τὸν εἶχαν λαβώσει καὶ τὰ ἀφράτα τῆς δάχτυλα τὸν κρατοῦσαν ἔκει. "Αξιαφνα ἀνοιξε ἡ πληγὴ καὶ ὁ γελαστὸς ἥρωας ἐπόνεσε καὶ ἔκλαψε.

"Ο γέρος του πατέρας λίγες ἡμέρες τὸν ἔχαρηκε καὶ τὰ κούτσια τῆς γειτονιᾶς ἄδικα τὸν ἔκαμάρωσαν. "Ο Σπῦρος ἔφυγε

βιαστικά γιὰ τὸν αἴματηρό ἀγῶνα. Στὸ παιδιακίσιο του μναλὸ
ἐγεννήθηκε αὐτὴ ἡ σκέψι: Νὰ ξαναγυρίσῃ πληγωμένος στὸ νο-
σοκομεῖο.

Μόνο ἔτσι θᾶβλεπε τὴν ροδοκόκκινη εἰρηνικὴ πολεμίστρα,
τὸν καλὸν αὐτὸν ἄγγελο, ποῦ τοῦ ἔδωσε δεύτερη λαβωματιά.
Στὸν πόλεμο δικαὶο δὲν ἔχει ἔξασφαλισμένο κανένας τίποτα. Σὲ
μιὰ ἔφοδο, στὸν Προφήτη Ἡλία τῆς Μανωλιάσας, μιὰ σφαῖρα
τοῦ πῆρε τὸ σαγόνι καὶ τὰ δόντια. Τὸν ἔκανε ἀγνώριστο. Παρα-
καλάει νἄρθη ὁ θάνατος, νὰ μὴν φθάσῃ ἔτσι σ' ἐκείνη π' ἀγά-
πησε. Οἱ γιατροὶ τοῦ λένε, δὲν ἔχει φόβο ἡ ζωὴ του θὰ γιάνῃ
γρήγορα· μόνο τὸ πρόσωπό του ποῦ χάλασε κομμάτι.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ χειρουργείου τὸν στέλνει στὸ νοσοκομεῖο.
Τὸ βαπόρι σὲ λίγες ὥρες τὸν ἔχει κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του.

Προτοῦ φθάσῃ, μὲ μιὰ ξιφολόγχη ἀνοίξε τὴν κοιλιά του. Ο
Σπῦρος ἦταν παλληκάρι στὸν πόλεμο καὶ στὴν ζωὴ.

M. ΡΟΔΑΣ

(1913)

Η ΔΥΟ ΦΙΛΕΝΑΔΕΣ

('Ιταλοαυστριακὴ ελλικοίνεια διὰ τὸ 'Αλβανικὸν)

ἌΓΑΠΗΜΕΝΕΣ ἦταν ἡ δύο φιλενάδες,
καὶ σύμφωνες νὰ βάλουντε τοὺς ἄλλους σὲ μπελλάδες·
ἄλλα γιὰ τὴν ἀρπαχτικὴ τῶν Αλβανῶν ἀντάρα
ἡ μιὰ δὲν ἐμπιστεύτηκε τὴν ἄλλη κατεογάδα.